

figes at være forlangt, maa medføre forøgede Indtagter for Staden og sølgelig sætte den bedre istand til at bære sine kommunale Byrder; men jeg maa dernæst gøre opmærksom paa, at der ikke er nogen Commune i hele Landet, som er saa stærkt begunstiget med Tilskud til Politievæsenet, som netop Helsingør. Politimesteren i Helsingør staaer saaledes i den her omhandlede Conto opført med et aarsligt Tilskud, som er meget betydeligt; jeg skulde tage meget feil, om det ikke er med 1800 Rbd. om Aaret under Benævnelsen af personligt Tilslæg for Afgang i Pasintrader; men det er imidlertid ikke den nærværende Politimester, som har havt Pasindtagter, men hans Formand. Endvidere giver Staten et betydeligt Tilskud til Rystpolitiet omkring Helsingør; men netop en Deel af dette Rystpolitie anvendes, som bekendt, til Politietjeneste i Staden. Da nu dertil kommer, at det her omhandlede Embede, saaledes som den høitærede Justitsminister selv har oplyst, væsentlig er at betragte som aldeles kommunalt, saa vilde det jo være at gaae ind paa en ganske anden Vej, end hidtil af Rigsdagen er fulgt, om man vilde give dette Tilskud, som jo vel i og for sig ikke er synderligt stort, men som dog her er sat under Forhandling. Dersom man gav det, vilde det være at gjøre et ligefremt Tilskud til en Commune, for at den kunde faae sine Anliggender bestyrede. Saa fremt det virkelig forholder sig saaledes, som det blev yttret af den ærede Minister, at det, saa fremt Tilskudet ikke erholdtes, vilde være vanskeligt at faae denne Post tilbørlig besat, troer jeg ikke, at der er Andet at gjøre i den Retning, end hvad der saa ofte skeer i kommunale Sager, at Communerne selv maae give Tilskudet, og dens Budget forøges paa Grund af de særligt tilstedeværende Forhold; men dert ligger ingen Grund til at overflyde denne Udgift paa Statskassen.

Justitsministeren: Det forholder sig ganske rigtigt, som den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti) har bemærket, at de 200 Rbd., som have været tillagte Politiefuldmagtigen i Helsingør, ere et personligt Tilslæg, hvorpaa jeg allerede, da jeg sidste Gang havde Ordet, gjorde opmærksom, ligesom det ogsaa er ganske rigtigt, at der un-

der den nævnte Conto ere opført endeel Tilslæg, som skulde bortfalde ved Vacancer. Der er imidlertid flere Omstændigheder, som gjøre det nødvendigt, naar Politievæsenet i Helsingør skal ordnes paa en hensigtsvarende Maade, at dette heromhandlede Tilslæg vedbliver, og at man fremsætter en Begjæring om at faae det fornyet. Naar der er Spørgsmaal om at bevilge dette Tilslæg eller ikke, kan jeg ikke Andet end henholde mig til, hvad jeg allerede tidligere har sagt, og navnlig maa jeg gøre opmærksom paa, at Embedet, hvorom her tales, efter min Mening ikke er reent kommunalt; thi, dersom dette havde været Tilfældet, var der ingen Anledning til at give et saadant Tilskud fra Statskassen.

Med Hensyn til det Tilslæg af 200 Rbd., som af Regeringen er foreslaaet til Fabrikmesterens faste Løn paa Christianshavns Straffeanstalt, maa jeg bemærke, at Spørgsmaalet egentlig dreier sig om, hvorvidt det er rigtigt, at han har sin Indtagt som en fast Løn, eller om den tildeels skulde bestaae i Sportler. Jeg troer ikke, at dette Tilslæg kan ansees som en „Tilvirknings Præmie“, saaledes som det blev benævnt af den ærede Rigsdagsmand, men for visse Procent af Affættningen. Da han ikke har nogen Indflydelse paa Affættningen, og den Affættning, der hidtil har fundet Sted til Militairretaten, er ophørt uden hans Skyld, troer jeg, at der kunde være Anledning til, istedetfor disse Procent, at indrømme ham et fast Tilslæg, ligesom der vist heller ikke vilde være Noget iveien for, dersom Affættning atter fandt Sted til Militairretaten, da igjen at forandre den faste Løn til Procenter.

Hvad jeg derimod anseer for særdeles vigtigt, det er, at der bevilges de 300 Rbd., der er begjæret til Comiteen for moralsk fordervede Personers Forbedring. Jeg troer, at det er erkendt, som ogsaa tilstrækkeligt er oplyst, at den Virksomhed, som denne Comitee viser, har stiftet overordentlig megen Gavn, og at det er heldbringende for Staten, om den kunde vedblive sin Virksomhed, og, uagtet man vel har inhæreret, at denne Comitees Virksomhed skulde undergaae den Forandring, at Comiteen skulde vise sig mere ivrig i at søge at